

With the SMART logistics approach we can face the challenges that arise due to constantly growing population and amount of freight transport in Kyiv, as well as to make it a more sustainable, viable, innovative, and comfortable city to live in.

List of references

1. Van Woensel T., (2012). Smart Logistics, Eindhoven University of Technology, 5.
2. Blecker T., Kersten W., Ringle Ch. M., (2012). Pioneering Supply Chain Design, 99.
3. Evangelos M., Tsakyrellis, (2011). City Logistics for Sustainability, The Case of Stockholm, National Technical University of Athens.
4. Beevers, S., Carslaw, D., (2005). The impact of congestion charging in vehicle emissions in London, Atmospheric environment 39, 1-5.
5. BESTUFS, (2013). Initiative 35: Urban Consolidation Centers.
6. Burrieza J., (2020). MOMENTUM research.
7. Civitas policy note, (2020). Smart choices for cities. Making urban freight logistics more sustainable.
8. Dembińska, Frankowska, Malinowska, Tundys, (2018). Smart logistics textbook, 9–10.

Сапачук Ю.М.,

Національний університет «Києво-Могилянська академія»,
к.е.н., ст. викл. кафедри економічної теорії

КОРПОРАТИВІЗМ В СУЧАСНОМУ ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

В сучасній економічній теорії держава та ринок є механізмами узгодження індивідуальних та групових інтересів, котрі завжди взаємодіють в економічній сфері. Люба економічна теорія в тій чи іншій мірі торкається питань такої взаємодії. Але протягом останніх десятиріччь все очевиднішою стає необхідність приділення більшої уваги третьому механізму узгодження індивідуальних та групових інтересів, яким є корпорація. Сучасні ТНК, зокрема, виконують функцію розподілу ресурсів. Все більш актуальним в даному аспекті є те, що сучасні ТНК в багатьох аспектах виявляються сильнішими, ніж держава [2].

Питання ефективної взаємодії фінансового, виробничого капіталу, держави та соціуму досліджували видатні зарубіжні — Дж. М. Кейнс, Дж. Гелбрейт, Дж. Харрод, ... та вітчизняні вчені — Ю. Бажал, І. Лук'яненко, В. Базилевич та ін.

Повоєнні десятиріччя характеризуються динамікою інституційної структури фінансового ринку [3]. Соціальна структура Нового та Новітнього часу теж зазнала різких змін. Ці процеси лежать в нерозривній діалектичній взаємодії.

Отже, основні сутнісні характеристики індустріальної епохи Нового часу:

1. Влада, що раніше належала феодалній аристократії та абсолютистській державі розпорошується в руках значної кількості власників промислового капіталу.
2. Встановлюється фабрична система виробництва.
3. Відбувається масове скупчення фабричних працівників в індустріальних центрах.
4. Праця фабричних найманих працівників відокремлюється від попередньої морально-етичної та духовної площини або превалюючих соціальних умов (утилітарність).

В ХХ ст. відбулись подальші трансформаційні зміни:

1. Розпорошена влада власників промислового капіталу концентрується в руках держави, а згодом корпорації.
2. Фабрично-заводська форма виробництва в повоєнний час починає зменшувати свою вагу в структурі економіки.

3. Відбувається черговий виток глобалізації та транс-націоналізації, наймані фабричні працівники стають глобально розпорощеними, їхня доля в загальній структурі робочої сили системно зменшується.

4. В розвинутих країнах суттєво підбивається т.зв. «голодна» мотивація до праці.

В 1970-х рр. відбулись наступні структурні зміни:

1. Стрімке зростання корпоративної влади в економіці змінило ієрархічну структуру капіталізму — витіснення «фордистсько-кейсіанської держави» (Дж. Арігі) стрімким зростанням економічної влади ТНК-ТНБ [1].

2. Як наслідок, посилення ліберально-ринкових тенденцій — Бреттон-Вудська золото-доларова система змінюється Кінгстонською (1976 р.), відбувається нео-ліберальна революція в економічній політиці (тетчеризм, рейганоміка, Вашингтонський консенсус).

3. Розвиток теорії та практики глобалізації, формування її ідеологічного концепту (мультикультуралізм, інтернаціоналізм).

К. Маркс пророкував неминуче відмирання держави при комунізмі, але насправді відбувається відмирання держави при корпоративізмі. Сучасна фінансова корпорація в значно більшій мірі політико-бюрократична ієрархічна структура, ніж фінансово-економічна інституція, що закономірно деформує конкурентне ринкове середовище. Системний аналіз великих Кондратьєвських циклів, також, дає серйозні підстави вважати щодо трансформації ринкової мережі в ринкову вертикаль із завершенням поточного технологічного укладу.

Виходячи із вищесказаного, є об'єктивні підстави вважати, що глобальну економіку та суспільство чекає глобальна трансформація, зміна парадигми, соціалізація всіх структурних компонентів, що знаменуватиме черговий рушійний перехід кількісних змін в нову суспільно-економічну якість пост-капіталізму.

Список літератури

1. Аригі Дж. Долгий двадцатый век: Деньги, власть и истоки нашего времени. – М.: «Территория будущего», 2006. – 472 с.

2. Galbraith, J. (1988), "Time and the New Industrial State". American Economic Review, Vol. 78, No. 2, pp. 373-376

3. Wray, L. (2011). "Financial Keynesianism and Market Instability". The Levy Economics Institute WP, No 653, pp. 1-28

Шевченко О.О.

Національний університет «Кієво-Могилянська академія»,
к.е.н., доц., доцент кафедри економічної теорії

ІННОВАЦІЙНІ ВИКЛИКИ РИНКИ ПРАЦІ ТА ДУАЛЬНА ОСВІТА

Постановка проблеми. В умовах стрімкого технологічного розвитку, переходу до інноваційного типу економічного зростання, зростаючої ролі знанневої економіки актуальним є запровадження дуальної форми здобуття освіти на рівні фахової передвищої та вищої освіти. Протягом тривалого часу однією з ключових проблем освіти в Україні є невідповідність необхідних професійних компетентностей фахівців на ринку праці та компетентностями, набутими випускниками закладів освіти, незадоволеність українських роботодавців якістю підготовки спеціалістів. Не зважаючи на те, що випускники університетів та коледжів отримують здебільшого ґрунтовні теоретичні знання, у них не сформовані достатні навички для того, щоб на початку своєї трудової діяльності ефективно працювати на робочих місцях. Так, за результатами дослідження Світового банку «Навички для сучасної України» 4 з 10 фірм у ключових секторах української економіки відзначають значний розрив між навичками, якими володіють працівники, і потрібними фірмам для досягнення бізнес-цілей. «Українські роботодавці мають потребу в додаткових когнітивних, соціально-емоційних і технічних